

[Margrete Auken]

udbygning af kapaciteten er vel stort set det, langt de fleste mennesker har brug for med hensyn til televirksomheden i Danmark.

Så kommer der alle de andre mere eller mindre rimelige og intelligente behov, som industri og erhvervsliv har gjort sig afhængige af. Det er da i orden. Det skal videreudvikles, om man vil, men hvorfor skal alle andre betale for denne udvikling og eventuelt praktkes overraffinerede systemer på? Det er nemlig, hvad der alt for let kommer til at ske, hvis vi overlader dette store marked til det private initiativ. En skønne dag – eller uskøn dag – og den ligger lige om hjørnet, kan vi sandsynligvis ikke få andre telefoner end dem, der kan alt det pjank, og så ruller systemet. Og hvem betaler gildet? Selv om det nok skal blive markedsført, som om det hele kan fås for en slik, er det voldsomme summer, der skal til, især da hvis folk samtidig skal til at investere i alt legetøjet derhjemme, og det skal de, for ellers kan de jo ikke bruge de fine telefoner, telefonselskabet sælger dem, og som snart bliver de eneste, der er på markedet.

Man kan ikke på forhånd afvise, at der også kan tænkes en begavet og berigende udvikling af hele det system, men lad os afvente, at begavede og lødige mennesker giver nogle bud på hvordan, inden vi helt går tabt i de teknologibenovedes system, sikre den model med 4 ligestillede selskaber, 3 private og P&T under et teknologiråd, en intelligent og lødig udvikling. Nej. Grunden ligger i det foregående. De andre virksomheder, de private, vil enten nu eller senere få fingre i hele det område, som hidtil har ligget under P&T, for det er her, de store penge er i fremtiden. P&T vil som statsvirksomhed næsten uvægerlig blive holdt nede, rimeligt nok. Men konkurrencen bliver lige hård for det, og snart har de tabt markedet, og dermed er muligheden for at styre dette marked væk. Til og med vil der ske det, at man med adskillelsen af post og tele under et sådant blandingsystem vil se, hvordan de private telefonselskaber også begynder at konkurrere med postvæsenet om den mere lønsomme del af posten, alt det, der kan køres ind under tele-systemet. Og så vil den almindelige postservice, den, der handler om almindelige mennesker, være helt til rotterne, først økonomisk, derefter på alle leder og kanter.

Hvorfor ikke for en gangs skyld følge socialdemokratiets partikongres' forslag og slå det hele sammen til ét statsdrevet teleselskab, hvor det bliver muligt med ministerens ord at føre en politik, der både er økonomisk forsvarlig og i overensstemmelse med den generelle politik, regering og folketing ønsker ført?

Argumenterne fra de private kender vi. Vi har været præsenteret for nogle af dem her i dag, hvor man pludselig giver sig til at jamre over mastodontselskaber. Jeg blev helt bevæget ved at høre f. eks. Jydsk Telefon-Aktieselskab omtalt som sådan et lille, hyggeligt jysk privatforetagende, overskueligt og nemt. Altså om vi har 1 eller vi har 4 mastodontselskaber, kan vel i denne sammenhæng komme ud på ét.

Derudover vil vi selvfølgelig få noget af det sædvanlige sludder om sønderjysk telefon og om mønsk telefon. Er man lidt bedre inde i sagerne, ved man godt, hvorfor P&T ikke har kunnet levere samme service som telefonselskaberne her. P&T er bl. a. af dette folketing blevet tvunget til at spare, og så har vi for resten haft postterminalen, søm de skulle hælde penge i, og som de nu – jeg synes virkelig, det er uretfærdigt – skal have revet i næsen at de ikke kan administrere. Postterminalen er jo dog også noget, dette hus er ansvarlig for. Det har stort set været sådan, at de kun har haft anlægsudgifterne at spare på, og derfor er det sønderjyderne og mønboerne, der har måttet bøde.

Ud over disse ting, som jeg mener man stort set kan se bort fra, har man i virkeligheden ikke noget at sige P&T på. De har klarret deres opgave inden for telekommunikationen sådan, at Danmark i dag ligger på et af verdens højeste niveauer, og man må huske, at det er sket i en periode, hvor der ikke var penge at hente i at udvikle alt dette.

Vi har stort set kun gode erfaringer med planen om et enhedsselskab. Ministerens argumenter imod er – ja, undskyld mig – en lille smule latterlige. Alle overvejelserne om de ansættelsesmæssige problemer for de forskellige personalegrupper er sagen uvedkommende. Jeg er overbevist om, at organisationerne – og for den sags skyld også ministeren – nok skal finde ud af, hvordan det skal klares. Så talentløse tror jeg alligevel ikke de implicerede parter er.